

Prefață

În 2022, mă apucasem să experimentez cu scrisul de scurte povești despre ce mai găseam prin mintea mea în momentele nu foarte plăcute ale recuperării mele din consumul de alcool. Le publicam pe un grup privat, unde mai primeam, din când în când, și feedback. Cineva mi-a sugerat la un moment dat să coagulez poveștile într-o carte. La acel moment, mi se părea irealizabil; nu aveam curajul să îmi expun problemele care mă chinuiau.

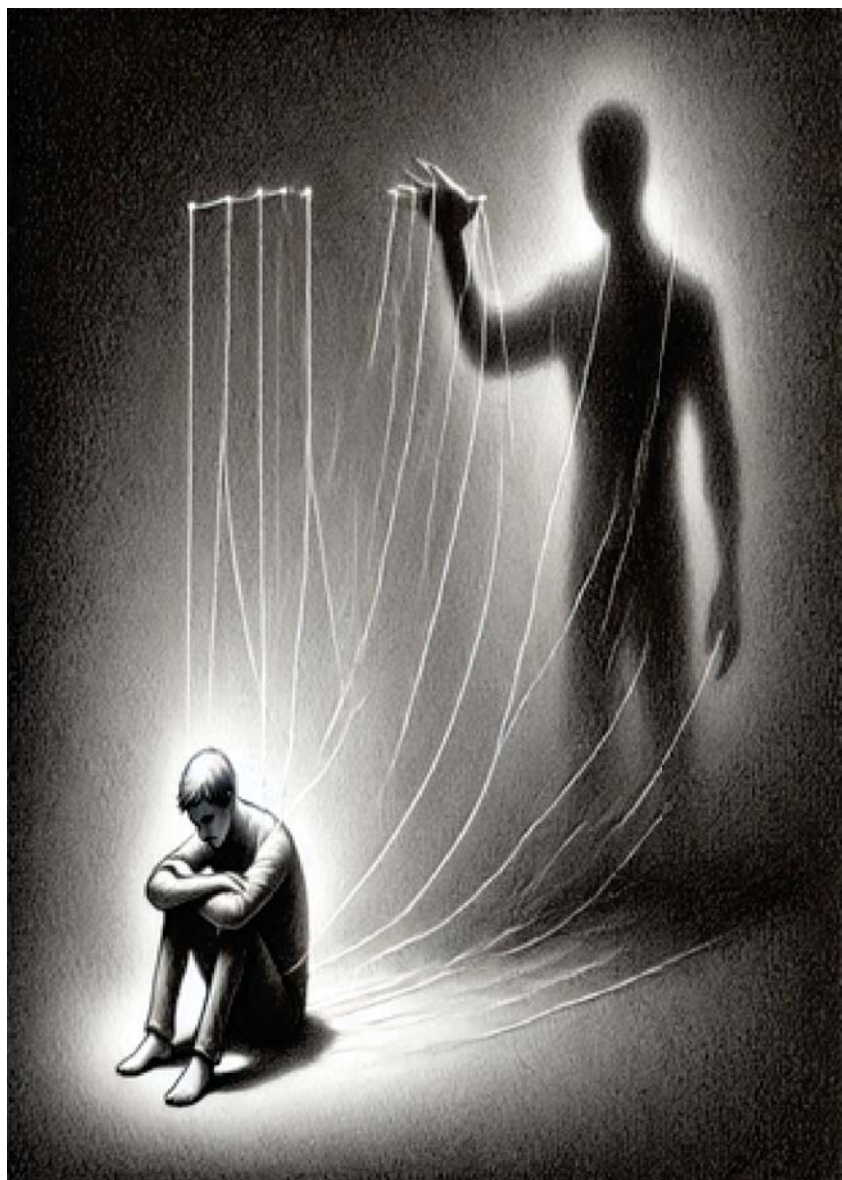
Dar, la un moment dat, mi-am dat seama că momentele în care venea inspirația erau, de fapt, printre cele mai întunecate momente ale vieții mele. Curajul de a-mi explora profund cele mai întunecate unghere ale minții m-a ajutat să produc și cele mai importante conștientizări despre mine, dar și despre lumea în care trăiesc.

Inițial, îmi propusesem să scriu o carte de câteva sute de pagini, dar mi-am dat seama repede că țintesc prea sus, prea repede ●. Așadar, am revenit cu picioarele pe pământ și mi-am propus această cărtulie, ca prim exercițiu în ceea ce sper că va deveni o ocupație permanentă în viața mea. Sunt povești despre drumul către o nouă viață, către un Eu transformat pas cu pas. Fiecare poveste ascunde în spate luni întregi de îndurare conștientă a propriei nebunii ascunse, care ieșea puțin câte puțin la suprafață. Și, la finalul fiecărei „sesiuni” de îndurare, am primit în dar revelații, adevăruri dureroase despre mine, despre ceea ce sunt, dar și despre ceea ce am de făcut ca să evoluez, despre potențialul meu, despre ce aș putea deveni dacă aș renunța la ceea ce am fost sau ceea ce sunt.

În ultimii trei ani, viața mea s-a schimbat radical, și asta doar datorită oamenilor cu care am interacționat și care mi-au arătat și m-au învățat atât de multe. La final, am menționat cât de mulți am putut, dar

realitatea e că sunt recunoscător fiecărui om pe care l-am cunoscut de-a lungul vieții. Fiecare a lăsat o amprentă unică în mine, fiecare a fost o lecție importantă.

Sper ca poveștile mele să-ți fie de folos. Îți mulțumesc că acorzi timp să citești gândurile mele. Timpul e cel mai de preț dar pe care îl poate face un om altuia, e singura resursă care nu se poate regenera, și pentru asta îți sunt recunoscător. Fără motivația că îmi vei citi cartea, nu ajungeam să o public.

Vă doresc o zi.....

Există această convenție socială utilizată des și uneori chiar banalizată. Dar oare este atât de banală precum pare?

Citiseam undeva că dorința e pe post de rugăciune. Altundeva, că rugăciunea pentru altul e o formă de păcat, dacă e practică superficial. Și am legat cele două și a reieșit că a dori ceva altuia e păcat dacă procesul e neînțeles bine. Și cumva face sens, pentru că, în „calitate” de simplu om, am mari dificultăți să mă înțeleg pe mine însumi, să identific corect ce îmi doresc. De fapt, consider că nici nu e o abordare corectă acest „îmi doresc”, ci mai degrabă un „am nevoie” e potrivit. Iar viața m-a învățat că ce îmi doresc și ce am nevoie sunt uneori atât de diferite... Și chiar și așa, în marea schemă a vieții, de unde să știu eu ce am nevoie, în condițiile în care, așa cum am spus mai sus, nu știu mare lucru despre mine?

Și e mai rău de atât, că deși nu știu mare lucru despre mine, am aroganța să formulez opinii despre ce ar avea nevoie ceilalți, chiar prin aceste urări și dorințe.

Mă întreb dacă nu cumva, într-un mod foarte ascuns și chiar perfid și iresponsabil, atunci când doresc altcuiva să aibă o zi bună, sau sănătate, sau orice altceva, de fapt arunc în sarcina celuilalt povara obținerii a ceea ce nu pot sau nu știu eu să obțin? Și stau la pândă să văd cum o face el/ea și, dacă nu mă prind cum, aștept să dobândească acel ceva, după care îmi înfing ghearele în bunăstarea lui/ei materială sau emoțională și chiar îi mai și aduc aminte că a obținut acel ceva pentru că mi-am dorit eu pentru el/ea, pentru că m-am rugat eu...

Și chiar dacă ar fi așa, și pentru că m-am rugat eu s-a întâmplat, zic că mai degrabă am uitat că nu am nicio putere nici măcar asupra propriei

fiiințe, cu atât mai mult nici asupra alteia. Și astfel, ceea ce are altul nu este meritul meu, poate nici al lui măcar.

Mai bine mi-aș spune că e timpul să-mi ascult „straturile” profunde ale conștiinței, acea voce care pare că nu e a mea, și să pun în practică orice aud că vine de acolo. Și dacă reiese de acolo că am nevoie să urez altcuiva ceva, o să o fac, dar experiența limitată cu „vocea” m-a învățat altceva: că de acolo iese doar ce am nevoie pentru mine, fără o înțelegere clară a motivului pentru care mă pune „sinele superior” să fac ceva, orice. M-am întrebat dacă e în regulă să am încredere în vocea aceea interioară care îmi șoptește chestii. De prea puține ori i-am dat ascultare ca să am o statistică clară, dar ce știu e că de câte ori NU i-am dat ascultare, viața mea a luat o turnură cel puțin neplăcută. Așa că alternativa ciulirii „urechilor” la acea voce devine una atrăgătoare, cel puțin oferă o posibilitate să se întâmple ceva nou. Și pentru asta am nevoie de credință, credință că o forță peste puterea mea de înțelegere, cu manifestări atât de clare chiar în interiorul meu și nu numai, știe mai bine pentru mine decât aș putea eu ști vreodată. Poate sunt norocos și vocea îmi va șopti că am nevoie să fac pentru alții, după ce fac destul pentru mine, nu doar să îmi doresc, iar această perspectivă mă face să zâmbesc. Acest „să fac” a devenit crucial pentru mine, am înțeles într-un final ceva: credința fără fapte e deșartă, sunt vorbe goale. Și presupun că în fiecare dintre oameni există așa ceva, caz în care devine inutil să mă apuc să doresc ceva, orice, oricui, nici măcar mie, dacă servește doar existenței; îmi dau seama că deja am ce îmi trebuie să exist, să ocup spațiu și să consum inutil timp. Este o vorbă: „suntem sclavii propriilor dorințe”... eu am simțit asta din plin și e chinuitor. Ce am nevoie ca să am o viață și nu doar o existență e o altă discuție, cu multe întrebări la care nu am răspuns. Dar am credința că îmi va răspunde Dumnezeu când va fi momentul.

Închei cu un citat din „Cu ușile închise” al lui Jean-Paul Sartre: „Iadul sunt ceilalți oameni”. Mă regăsesc într-o oarecare măsură în poveste, blocat, frustrat, confuz, mincinos... și asta pentru că de când „mă știu”,

mi-am dorit pentru alții, am dorit altora cele mai stupide lucruri, de obicei egoiste, tot ceea ce îmi era mie lene sau frică să obțin, și nici măcar nu am știut asta, iar în tot acest timp am uitat de mine, am uitat să aflu cine sunt eu, am uitat să identific exact ceea ce am, ca să știu exact ce pot oferi și altora... iar asta e o formă de trădare, cea mai gravă formă de altfel: trădarea de sine! Și pentru mine asta e Iadul.

Totuși, dacă e să risc să îmi doresc ceva: îmi doresc surplus de înțelepciune, așa încât să acționez corect față de mine și ceilalți. Îmi doresc surplus de iubire de sine, așa încât să o pot împărtăși în jurul meu prin fapte, nu vorbe, așa cum zice proverbul.